

La Luce.

N° 3.

Lördagen den 2 November.

1889.

"La Luce".

"La Luce"s redaction tackes vördsamt erinra sina ärade prenumeranter om att sista nummern (2) af tidningen ännu ej blifvit betald.

Äfven vägar La Luce antyda på att ingen insändning ännu gjorts!

La Luce tager tackesamt emot hvad som hålles, det må vara aldrig så bra, och inför uppsatsen i bladet. Den, som arnar skriva något skall ej frukta för språkfel eller annat, ty om sådant finnes, afhjälpas de nog af redactören.

I slutet af hvarje tidning finnes alltid ett antal rebus eller andra gåtor. Härmed mene vi att läsaren skall försöka lösa dem och skicka uttydningen

18) till redaktionen. Efter tio rätta säda-
na erhåller insändaren ett litet pris.

Yttrande "La Lucé" redaktion.

Andra Samtalet.

"Lottie, Lottie, var är du?" ropar
en röst från sängkammaren in till bar-
kammaren.

"Här, mamma! Hvad vill du?" frågar
Lottie, vår lille Louis' syster, i det hon spi-
ger in till modern.

"Ser du, mitt barn, hvad detta är?"
säger mamma och visar en tygbit, full
med hål åt sin lilla flicka.

"Jo, mamma! etek, mamma, är det
åt mig? Får jag sy på den vackra ka-
navån, mamma, med vackra sefirtrådar?
etek, mamma, får jag?"

"Så, så, Lottie! Ja, du skall få din ön-
skan uppfylld. Som du vet, så är det jul
i nästa månad, och därför skall du nu
sy ett par ljusstaksmattor åt Tante Augusta.
Till julklapp.

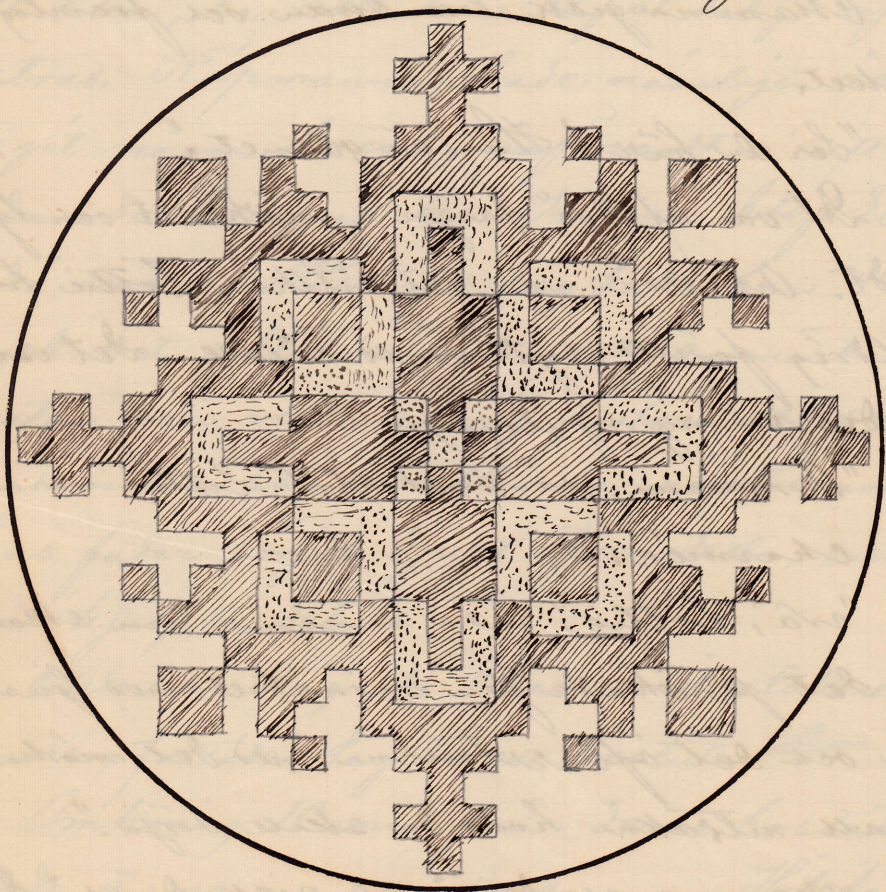
"Och, mamma, hvad det skall bli tref-
ligt! Får jag börja nu genast?"

"Ja. Och du skall sy efter mönster."

"Jaa, snälla mamma! Visa mig mönstret,
gulle mamma!"

"Se här, mitt barn!"

Lottie mottog mönstret med glädjestrålnan-
de anlete och betraktade det noga.

"Hvad det är nått, mamma!" utropade Lottie
förtjust. "Får jag ej nu genast börja sy? Det
skulle blifva trefligt att sedas i afton."

20/
ta vid brasen med handarbetet och höra på hu-
ru pappa berättar en vacker historia om
termiterna."

"Jaså! Jag sade ju redan att du nu skall
fa börja. Klockan är nu så mycket att mam-
ma snart måste gå ut. Jag hinner således
ändast visa dig huru du skall göra."

Mamma gick till bürån och framtog ett
paket.

"Ser du här! Här är garnet."

Det var af två färger: mörkröd och ljus
röd. Och sedan var det silke. Lottie hade
aldrig förut sytt med silke. Det var så-
ledes en ny njutning.

"O, mamma, så vackert!" Lottie var alde-
les charmée.

"erså, Lottie," sade mamma, "nu skall du
sy det prickade på mönstret med ljus rö-
ke och det öfverstruken med det mörka. Jag
skall uträkna hvar du skall börja."

Mamma gjorde så och gick därpå bort.
Lottie satte sig ned att sy. Senare på
aftonen flyttade sig åter alla barnen med
pappa, som berättade om termiterna, vid brasen.

Den stygge gossen.

Saga af Gerda Ervast.

I början af detta århundrade flyttade en rik köpman från Sverige till Indien med sin son, den åttaårige Elias. Köpmannens namn var Sigurd Emil Tritens.

Elias' moder hade dött redan då han var helt liten, så att han blifvit dåligt uppfostrad. Köpmannen hade nämligen icke tagit någon kvinnlig anförvande i sitt hus. Sedan de kommit till Indien blef Elias ända värre. Hvarje dag hade han vid middagsbordet alltid någonting att anmärka om maten och ville aldrig förtära det som fanns, utan skube alltid ha något annat. Hans fader sorgde djupt öfver detta, men hvad hjälpte det!

Men en dag, då Elias varit slattare än annars, fattade Sigurd ett beslut.

Omkring 10 mil från deras boställe bodde en gammal snäll kvinna. Hit tänkte Sigurd skicka sin son.

Men han lät sitt beslut gå i verkställighet. Redan samma dag förde han honom till kvinnan.

29
man, som gärna åtog sig att förbättra goss-
sen.

Elias väsnades, skrek och bad, men
hans fader var oöversklicklig. Gumman förde
honem till köjs, och han somnade djupt.

Under tiden reste Sigurd hem.

Andra dagen var Elias aldeles för-
skräcklig. Han slog sönder fat af sten,
alla den gamla gummans blomkrukor
och gjorde aldeles fastligt mycket drum-
heter.

Och redan tredje dagen var lugnare, och
slutligen började Elias trivas. Han hade
nu bhjvitt aldeles annoslunda. Han var
snäll, lydig och artig.

Och så hände sig, att ett år därefter
kom fadren och tog sin son åter hem.
Och båda voro glada och lefde lyckligt
hela sitt lif.

En Svensk, som hade bott 10 år i Fin-
land, sade en gång: "Ei Finnit olemass jee-
velin drumma. Jag asunu kymmen ära

i Finlandss och inte oss ne Finnar. Svens-
ska tala." Han var ^{gitt} bra dum, som tänkte
att Finnarne skulle lära sig tala Sven-
ska, därför att han bodde där i Finland,
då ej han ens lärt sig Finska!!

Mycket onödigt!

En ung fru (skrifver till sin man):

"Kära Raoul! Jag skrifver dig nu
till, då jag ej har annat att göra; ~~Men~~
då jag nu ej har något att skrifva, så slut-
tar jag här.

Din Cécile."

Hos Fotografen.

— Vill ni ha bröstbild, eller ---?

— Ja, si, nu sku' ja' vilja ha huf-
vudet med, om det passar.

Olydnaden straffar sig själf.

Andra Kapitlet.

Tehr däremot gick ned till stranden. Kommen
dit sköt han ut sin fars båt från land och steg

24 ned i den. evn fann han att inga åror fannos i båten. Han tog då en stör att se med.

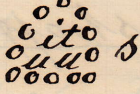
Han hade rott ett stycke utåt hafvet, då han steg upp från sin sittplats för att hämta sylt och frukt och bröd från korgen, som han stått i fören. Men plötsligt slintade han och föll. Han försökte resa upp sig, men kände i detsamma en ryслиг smärta i ena benet; det var afbrutet.

Där låg han nu som död en lång stund. Sedan kom han dock till sig och såg upp och grät; ja han skrek och tjöt. Benet värkte förfärligt. Det var som eld och lågor. Men g'nog med det! En hård storm stack upp, och snart for hans båt långt ut på sjön.

Solen gick ned, och i natt och kold, i storm och regn höll Jehu på att dö. (fortsättning).

Rebus.

Uttjyon. på reb. i n. 1. — 1. 455 eller 155. — 2. Jonas kask är af järnbläck. — 3. Dornstol. — 4. Man bör häre förekomma på förekommas. — 5. Stolta. — 6. Ett fint bord. — 7. Han är för tusan.

1. k a R   n.

2. Sk or.

3. u u u u u ga